

General Dorsan

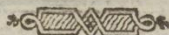
og

Brevinden af Drville.

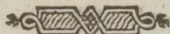
Første Brev.

Brevinden af Drville til Baronesse S. . .

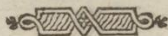
Skal jeg da idelig have Afslag? Er der da stedse nye Undskyldninger til at standse Haabet, naar mit sømme Herte glæder sig i det, og forud smager den sødeste Hensykkelse i en Søsters Favnetag, som jeg ærer og elsker i en lige Grad? Vil du da give mig Marsag til at troe, at vores lange Skilsmisse har udslættet den søsterlige Kierlighed af din Barn, som min saa usye har bevaret, endstiont jeg kun var et lille Barn, da din salige Mand berøvede alle dine Venner din Omgang og dit Exempel? I det mindste kiender du mig meget slet, naar du siger: at den store Verden jeg lever i, og de mange Forlystelser, jeg er omringet af, ikke kan tillade mig at savne dig. Hvad har Verden vel til at inbtage et Herte, der har saa hestige



tige Følelser, som mit? Hvad er alle dens Forlystelser imod den Sædighed at kunde udøse sin Glæde og sin Smerte i en troefast Barm? En sand Ven er et Klenodie, som ingen Velstand kan sættes i Ligning med, og det er denne Skat jeg attraaer i din og den elskværdige Henriettes Omgang. Men da jeg mærker, at alle mine Bønner og Forsøllinger ere forgievet, og alt for asvægtige til at bevæge dig til at forlade din fiere Censomhed, saa maae jeg søge at drage din moderlige Kierlighed paa min Side, ved at gjøre det, som du holder for lovlige Undskyldninger, til bevægende Aarsager for dig til at opfylde mit Vnske. Jeg er altsaa fuldkommen eenig med dig, at den ubillige Proces hvorved din salige Mand's uværdige Broder søger at berige sig ved at udplyndre din Henriette, udtræver al din Omhue, men just den bør ogsaa drage dig herhid; thi fra det Hof, hvor du skal have Kiendelsen, er her en Minister, der er en sand Menneskeven, og en mundtlig og noyagtig Beretning til ham, vilde ventelig tiene til at sette Sagen i sit rette Lys. Saa haardt, som det end falder en edeltænkende Siel at drage Masquen af den Nedrige, saa er det dog et Offer vi skylder Dyden, og den, som forsømmer det, gjør sig i visse Maader veelagtig i al den Vold og Uret, som sliq en sort Siel for Fremtiden trykker Uskyldigheden med. Min tilige Enkestand, og de mange Byrder og Besværligheder, som min store Formues Forsvælgning ved den paadrog mig, har givet mig den grumme Erfarenhed, at det koster et ømt Hierte meget mindre at



at være god end at være retfærdig; og dog er dette sidste høyst nødvendig, dersom Godheden ikke skal udarte til en Skrøbelighed. Hvor ofte har det mægtige Ord: Pligt ikke tvungen mig til at være haard, naar mit sølsomme Hjerte vilde briste, naar Medlidenheden smeltede hver en Vorne i min Siel, og paaførte mig en langt større Marter end den Skylbige. I denne Forsatning kunde intet uden Frygten og Overbeviisningen om, at øvet Lemfældighed vilde i dette Tilfælde blive Grumhed imod Ufkyldige, give mig den fornødne Standhaftighed til at blive Dyden troe. Forlad dig altsaa til, beste Søster, at foruden den Rytte, som din Komme her kunde være din fiere Henriette til, i Henseende til den ubehagelige Proces; saa er det tillige din Pligt imod hende, at gjøre hende bekiendt med den store Verden; thi er hun bestemt til at leve i den, saa bliver denne Kundskab hende høyst nødvendig, og skal hun ikke, saa kan den dog tiene hende til at moere sig med dens Daarligheder. Den Frygt, du yttreer, at megen Omgang og mange Forlystelser skulde siden gjøre hende sit eensomme og stille Opholdssted ubehageligt, er ganske ugrundet efter det Begreb, som jeg af dine og hendes egne Breve har gjort mig om hende. Du veed selv, at jeg kom yngere i den, end Henriette nu er, og den har saa liden Tilløkkelse for mig, at intet, uden det jeg skylder den Rang, og de Villkaar, min salige Herre har sat mig i, holder mig fra at sige den Farvel, og leve paa mine Godser. Der findes saa saa Hiorter øvreeenstemmende med mit, at jeg ofte



ofte i et talrigt Selskab er allene. Mine stærke Følelser
gior mig et ømt Venkskab uomgiengeligt nødvendigt, det
allene kan forsøde alle de Ubehageligheder, som endog de
lykkeligste Omstændigheder i Livet ikke kan undtage os for.
Kom derfor til mig! og om din moderlige Kierlighed har
saa ganske opfyldt din Barm, at der ikke er Rum nok i
den til de Venkskabs Følelser der allene kan fyldestgiøre mit
øunne Hierte, saa giv mig Leylighed at søge dem hos min
Henriette. O hvor heftigen slaaer ikke mit Hierte ved den
Tanke at see hende tile i mine aabne Arme! Mig synes
allerede at jeg trykker hende op til mit Bryst, og med
Følelsens smeltende Saare forsikrer at elske hende med
samme Omhed, som den, hvormed jeg uafsladeligen for-
bliver

Din

evig-elskende og oprigtige Søster
Grevinden af Orville.

Andet Brev.

Srøken Henriette S. til Srøken Sophia L...

For at overbevise min Sophia om, at hverken det store
Rum der er intelkem os, eller Hovedstadens Pragt og Glands
har fundet bringe hende i Forglemmelse hos mig, afforter jeg
med Fornøjelse disse saa Dydelikke Isra min Søvn for at
for.